

ЦВЕТАРКА

Тази вечер Витоша е тжй загадочна и нежна — като теменужен остров в лунносребърни води, и над смътния ѝ гребен, секаш в болка безнадеждна, се разтапят в тънка пара бледи есенни звезди.

И грамаден и заджхан, скрил в гранитната си пазва хиляди души разбити — глжхне празничния град, и под лунно наметало с шепот странен той разказва повестите безутешни на вседневен маскарад.

А из улицата шумна, под гирлянди електрични, ето малката цветарка бжрза от локал в локал, де оркестрите разливат плавни звукове ритмични и от тех се рони секаш скрита мъжа и печал.

С погледа смутен и влажен на прокудена русалка, между масите пристъпя и предлага плахо тя: златожълти хризантеми в кошничка кокетно малка и усмивката смирена по рубинени уста.

Вжрху стройното ѝ тяло, вжрху младостта ѝ цветна, като черни пипала се плжзгат погледи отворед и в усмивки иронични блика мисжл неприветна, че цветята се купуват, а и тя е чуден цвет.

И оркестжржт вжзджхва, стихват плачущи акорди, гаснат, млжкват, но отново гржмват те по даден знак, понесат се нависоко волнокрили, смели, горди и се спуснат бавно, плавно като мек приятен сняг.

Но от маса кжмто маса своята кошничка показва светлокосата девойка с поглед смътен и нерад, а грамаден и заджхан, скрил в студената си пазва хиляди души разбити — дебне каменния град.